

skydes, — om jeg saa maa sige — med Ringeagt, med Nødvendighed kommer til at virke tilbage paa det Sindelag, hvorfra det er udgaaet. Jeg tror derfor, at det vil sandes, at den Betydning, som jeg tillægger de afholdte Folkethingsvalg med Hensyn til dette Spørgsmaal, er den, der søger sit Udtryk, naar det i Dagsordenens første Linie hedder: „Det Folkethinget udtaler, at det er villigt til at bevilge et Beløb af c. 30 Mill. Kr., tilveiebragte ved en Skat paa Indtægt og Formue.“ Det næste er, at disse Midler, skulle anvendes til Gjennemførelsen af „en formaalstjenlig Forsvarsplan“. Jeg tillægger dette Udtryk „en formaalstjenlig Forsvarsplan“ den Betydning, at det i det Væsentlige derved anerkjendes, hvad der indeholdtes i det tidligere Folkethingsforslag, og hvorom man var enig med Regjeringen. Man har ikke anset det fornødent at fremdrage Spørgsmaal, hvorom der var Enighed, uden at man derfor paa nogen Maade kan antage, at enten den ene eller den anden Side er absolut bunden til Detaillerne deri. Dernæst hedder det i Dagsordenen: en Forsvarsplan, „der udelukker Kjøbenhavns Befæstning ved nye faste Værker.“ Jeg tror, at det er en levende Erkjendelse, man fra alle Sider har af de afholdte Folkethingsvalg, at Intet ved dem er blevet stærkere underkjendt end Kjøbenhavns Befæstning. (En Stemme: Kjøbenhavns Befæstning ligger ikke for). Man siger, at Kjøbenhavns Befæstning ikke ligger for, og at det nu dreier sig om at beskytte Kjøbenhavn fra Søiden; man siger, at Kjøbenhavns Søside er Landets mest saarlige Punkt og navnlig saarligt, fordi en Fjende med forholdsvis saa Midler er istand til ved Angreb paa Kjøbenhavn fra Søiden at tvinge den danske Regjering ud af sin neutrale Stilling. Det er denne Betragtning, der opfattes, og man frygter for, at ingen dansk Regjering vil være stærk nok til at modstaa det Tryk, som et Bombardement paa Kjøbenhavn vil kunne udøve. Jeg anerkjender for en Del denne Betragtning. Og saa jeg anser dette for at være en Fare, saalænge Forholdene ere, som de ere; men Spørgsmaalet bliver, paa hvilken Maade er det bedst muligt at afværge denne truende Fare. Derom ville jo vistnok Alle være enige, at et effektivt Forsvar af Kjøbenhavn mod Søiden i den Forstand, at det under alle Omstændigheder skulde kunne afværge et Bombardement, ville vi ikke være stærke nok til at tilveiebringe; thi det er jo givet, at en Fjende, som tilfattede et saadant, vilde kunne samle en saadan Overmagt mod et enkelt Punkt af den store, udstrakte Linie, at Linien blev brudt, og var den brudt paa et enkelt Punkt, saa var vel ikke dermed Staden og dens Omgivelser erobrede, men der var gennem Bombardement aabnet Vej for en saadan Erobring. Jeg tror saaledes, at en fuldstændig effektiv Løsning af den satte Opgave ikke vil være mulig for Nogen, og jeg kan ikke se rettere end, at vi kun i For-

søget paa at gjøre Hovedstaden til en aaben By vilde have et Middel til, saavidt vi formaa, at afværge den Fare, der ligger i et Bombardement. Jeg føler udtrykkelig til: „saa vidt vi formaa“; thi det tør Ingen benegte, at en Fjende kan ville være barbarisk nok til at udsætte selv en aaben By for et Bombardement; men jeg siger, at en Regjering, der i en aaben By vilde modsætte sig det i Bombardement liggende Tryk, vilde være stærkere end en Regjering, der sad i et befæstet Kjøbenhavn. Dette er min fulde Overbevisning. Paa den anden Side veed jeg meget vel, at Spørgsmaalet om at gjøre Kjøbenhavn til en aaben By ingenlunde ligger for — kan jeg gjerne sige. Dette Spørgsmaal er ikke tilstrækkeligt prøvet og undersøgt, og alle de Omstændigheder, som dermed maatte staa i Forbindelse, have ikke været underkastede en saa omhyggelig Overveelse, som det vilde være nødvendigt at give dem; men jeg er dog til den anden Side overbevist om, at Folkethinget ingenlunde vilde komme til at bevilge Midler, hvorved vi bandt os til Kjøbenhavn, fjend Spørgsmaalet om, hvorvidt Kjøbenhavn kunde gjøres til en aaben By, var undersøgt fuldstændig loyalt og fordomsfrit. Saalænge imidlertid Kjøbenhavn skal benyttes som Oplagsplads for Hærens og Flaadens Materiel, søge vi mod Søiden at tilveiebringe et Forsvar, der har Midlertidighedens Karakter; men vi binde os ikke fast til Kjøbenhavn, før den Forudsætning, jeg før nævnde, er bragt tilstede, nemlig at man for Alvor har undersøgt, om det er muligt at komme bort fra Kjøbenhavn, men er kommen til det Resultat, at dette ikke er muligt. Det midlertidige Forsvar have vi fundet i Minesystemet med dertil knyttede armerede Minestationer eller flydende Forter, eller hvad man nu vil kalde dem, og jeg gjentager, at den Anerkjendelse, disse Stationer have fundet fra Mindretallets Side, ikke har kunnet Andet end styrke vor Opfattelse af dem. — Dagsordenen siger endelig, at man i Forsvarsplanen maa medoptage et militært Støttepunkt i Sjælland. Heller ikke her tror dog Flertallet paa at kunne opnaa, hvad man maatte kalde et effektivt Forsvar. Flertallet nævner i det Hele taget efter min Mening ikke nogen stor Overtro med Hensyn til Omfanget af det effektive Forsvar, vi i det Hele ere i Stand til at stille op. Et militært Støttepunkt i Sjælland har vel en militær Betydning for mig, den nemlig at gjøre det muligt at sammendrage de Tropper, som altid maa være tilstede i Sjælland, eller som dog altid bør være der; men Støttepunktets principielle Betydning vil være den at tilkjendegive, at Sjælland ikke er opgivet, at vi endnu have fast Fod der, at endnu vaier Dannebrog paa Halvøen. Dette er den dobbelte Betydning, vi fra vor Side have tillagt Spørgsmaalet om et militært Støttepunkt i Sjælland. Jeg tror, at de Sider af Spørgs-